

F. Blondel, *Porte Saint-Denis, Parijs*

Racine's genie boven de Aristotelische eenheden. Het moge nog zoo waar zijn, wat er van dien tijd is gezegd, n.l. dat „sous la triple autorité du Roi, de Colbert et de Le Brun, il n'y eut plus dans l'art français qu'une volonté, qu'une doctrine, qu'un goût,” de beste der Fransche bouwmeesters waren te sterke persoonlijkheden, dan dat hun individualiteit zich liet onderdrukken. Zoo imponeert hun werk, bij alle doctrine, en in de beste gevallen ontroert het.

Louis Le Vau (1612—'70) is van de groote figuren uit den bloeitijd van Louis XIV de eerste geweest. Te achteloos gaan vele bezoekers van Parijs zijn werk voorbij, dat, tegenover de Seine-gevel van het Vieux Louvre, nu onder zijn centrale koepel de samenkomsten der „onsterfelijken” beleeft. Het is het Institut de France, oorspronkelijk Collège-des-Quatre-Nations of Collège Mazarin genoemd. De kardinaal-minister stichtte het voor pensionnaires van de in zijn tijd aan Frankrijk toegevoegde provincies. Tijdens het eerste jaar van Lodewijks regeering (1661) was Le Vau met dit werk begonnen, dat met zijn wijdomvattende vleugels, zijn hoekpaviljoens en zijn ovalen koepel zulk een